

Η “Φωνή Κυρίου” της 25ης Αυγούστου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

25 Αυγούστου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 34 (3456)

ΠΑΤΡΙΚΕΣ «ΩΔΙΝΕΣ»

Λίγο πρίν πιεί ὁ Χριστός τό «ποτήριον» τοῦ πάθους του, δοκίμασε μιά ἀκόμη πικρή γεύση τῆς ἀνωριμότητας καί ἐπιπολαιότητας τῶν μαθητῶν του: οἱ υἱοί τοῦ Ζεβεδαίου Ἰάκωβος καί Ἰωάννης τοῦ ζήτησαν πρωτοκαθεδρίες στή βασιλεία του. Καί ὁ Κύριος βρῆκε τήν εὐκαιρία νά τοὺς μιλήσει γιά τή χαώδη διαφορά μεταξύ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος τῆς φιλαυτίας καί τῆς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως καί θυσιαστικῆς ἀγάπης γιά τοὺς ἄλλους, πού φθάνει μέχρι καί τόν θάνατο. Μόνο μιά τέτοια ταπείνωση καί μιά τέτοια ἀγάπη μποροῦν νά ἐξυψώσουν τόν ἄνθρωπο σέ ἀληθινή δόξα καί νά τόν ὀδηγήσουν στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ](#) τη “Φωνή Κυρίου” της Αποστολικῆς Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος της 25ης Αυγούστου 2019, ὅπως αὐτή διεμοιράσθη σε ὅλους τοὺς ιερούς ναοὺς της ἐλληνικῆς επικράτειας.

ΠΑΤΡΙΚΕΣ «ΩΔΙΝΕΣ»

Λίγο πριν περὶ ὁ Χριστὸς τὸ «ποτήριον» τοῦ πάθους του, δοκίμασε μιὰ ἀκόμη πικρὴ γεύση τῆς ἀνωριμότητας καὶ ἐπιπολαιότητας τῶν μαθητῶν του: οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης τοῦ ζήτησαν πρωτοκαθεδρίες στὴ βασιλεία του. Καὶ ὁ Κύριος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ τὴ χαώδη διαφορά μεταξὺ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος τῆς φιλαυτίας καὶ τῆς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως καὶ θυσιαστικῆς ἀγάπης γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ φθάνει μέχρι καὶ τὸν θάνατο. Μόνο μιὰ τέτοια ταπείνωση καὶ μιὰ τέτοια ἀγάπη μποροῦν νὰ ἐξυψώσουν τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀληθινὴ δόξα καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

«Ἐπιθανάτιοι Ἀπόστολοι»

Παρόμοιες πικρίες δοκίμαζε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ τοὺς Κορινθίους, οἱ ὅποιοι παρασυρμένοι ἀπὸ φίλαυτες προσκολληήσεις σὲ κάποιους διδασκάλους τοὺς διασποῦσαν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιδιώκοντας τὴ δική τους προβολὴ καὶ κυριαρχία στοὺς ἄλλους. Ποιὰ σχέση μποροῦν νὰ ἔχουν τέτοιες ἐπιδιώξεις μὲ Αὐτόν, ποὺ «οὐκ ἤλθεν διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ῥύτρον ἀντὶ πολλῶν»; Αὐτόν θέλει νὰ μιμῆται ὁ Ἀπόστολος· καὶ γι' αὐτὸ θεωρεῖ ὑψίστη τιμὴ του τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς «ἀπέδειξεν» αὐτόν καὶ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους «ἐπιθανάτιους»· τοὺς τίμησε μὲ τὴν κλήση «καθ' ἡμέραν» νὰ «ἀποθνήσκουν» γιὰ τὸ ὄνομά του καὶ γιὰ τὴ δική του δόξα. Πρόκειται γιὰ θάνατο πρῶτα τοῦ φίλαυτου ἐγὼ τους μὲ τὴ νέκρωση τῶν παθῶν τους καὶ ἔπειτα μὲ τὴν ὑποβολὴ σὲ ἀπερίγραπτες κακουχίες καὶ βάσανα, ποὺ συχνὰ δὲν ἀπέχουν πολλὴ ἀπὸ τὸν σωματικὸ θάνατο. Ἡ μίμηση μὲ τὸν ἐσταυρωμένο Βασιλέα τῆς δόξης Χριστοῦ ὁλοκληρῶνεται ὅχι ἀπλῶς μὲ μιὰ ἀμνησικακὴ διάθεση πρὸς τοὺς διώκτες τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι εὐχονται γι' αὐτοὺς καὶ ἀπαντοῦν στὶς συκοφαντίες τους μὲ λόγια γλυκὰ καὶ παρηγορητικά.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι «μωρία» γιὰ τὴ λογικὴ τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι μὲ τὴν ἐωσφορικὴ του ἐπαρση μπορεῖ νὰ σωθεῖ θεοποιώντας τὸν ἑαυτὸ του. Ὅταν κάποτε δύο λογοτέχνες πῆγαν στὸ Ἅγιον Ὅρος, ἔλεγαν: «Θά ζευ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α' Κορ. δ' 9-16)

Τό αποστολικό ἔργο

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανάτι-
ους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς
μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς
ἐνδοξοὶ, ἡμεῖς δὲ αἴτιμοι. Ἀχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύο-
μεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ· λοι-
δοροῦμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς
περικαθάαρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίφημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων
ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐάν γὰρ μυρίους παιδαγωγούς
ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου
ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἄφησε ἐμᾶς τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἐμφανιστοῦμε τελευταῖοι, σάν κα-
ταδικασμένοι εἰς θάνατον, διότι ἐγίναμε θέαμα εἰς τὸν κόσμον, εἰς τοὺς ἀγγέλους καὶ
εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς θεωρούμεθα μωροὶ χάριν τοῦ Χριστοῦ, σεῖς φρόνιμοι
ἐν Χριστῷ· ἐμεῖς ἀδύνατοι, σεῖς δυνατοί· σεῖς ἐνδοξοὶ, ἐμεῖς αἴσιμοι. Ἔως αὐτὴ τὴν
στιγμὴν καὶ πεινᾶμε καὶ διψᾶμε, εἵμεθα κακοντυμένοι, δεχόμεθα ραπίσματα, διάγο-
μεν βίον πλανόδιον, κοπιᾶζομεν ἐργαζόμενοι μέ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ὅταν μᾶς βρί-
ζουν, εὐλογοῦμεν, ὅταν μᾶς διώκουν, δείχνομε ἀνοχήν· ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν,
μιλᾶμε εὐγενικά. Ἐγίναμε σάν σκουπίδια τοῦ κόσμου· κάθαρμα ὅλων ἕως τὴν στιγ-
μὴν αὐτήν. Δέν γράφω αὐτὰ διὰ νὰ σᾶς ντροπιάσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσω
σάν παιδιά μου ἀγαπητά. Διότι ἂν καὶ μπορῇ νὰ ἔχετε χιλιάδες παιδαγωγούς ἐν Χρι-
στῷ, δέν ἔχετε πολλοὺς πατέρας, διότι ἐγὼ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ
εὐαγγελίου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν νὰ γίνεσθε μιμηταί μου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα,
Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)
